

Eveline

Hun sad ved vinduet og så aftenen lægge sig over gaden. Hun sad med hovedet lænet mod gardinet, og der hang en lugt af støvet cretonne i hendes næsebor. Hun var træt.

Der kom ikke ret mange mennesker forbi. Manden fra det sidste hus kom forbi på vejen hjem; hun hørte hans skridt smælde mod cementfortovet og bagefter knase på cindersstien uden for de nye røde huse. Engang lå der en mark dér, hvor de hver aften legede med andre folks børn. Så kom der en mand fra Belfast og købte marken og byggede huse på den – ikke som deres små brune huse, men lyse murstenshuse med blanke tage. Børnene fra gaden plejede at lege sammen på den mark – Devines, Waters, Dunns, den lille Keogh der var krøbling, hun selv og hendes søskende. Ernest legede dog aldrig: han var for voksen. Hendes far løb tit efter dem på den mark med sin slænkæp; men lille Keogh plejede at holde udkig og råbe, når han så hendes far komme. Men alligevel havde de haft det godt dengang. Dengang var hendes far ikke så slem; og uden levede hendes mor stadigvæk. Det var længe siden; nu var hun og hendes søskende voksne; hendes mor var død. Tizzie Dunn var også død, og familien Waters var rejst hjem til England igen. Alting forandrer sig. Nu skulle hun rejse bort som de andre, hun skulle forlade sit hjem.

Hjem! Hun så sig om i stuen, mønstrede alle de fortrolige ting der var i den som hun havde støvet af en gang om ugen i så mange år og tænkt, hvor i alverden alt det støv kom fra. Måske kom hun aldrig mere til at se disse ting hun kendte så godt og som hun aldrig havde drømt om hun skulle skilles fra. Og alligevel havde hun aldrig i alle disse år fundet ud af hvad den præst hed, der hang som et gulnet fotografi på væggen oven

over stueorglet, der var i stykker, ved siden af farvetrykket med løfterne som var afgivet til den hellige Margarete Mary Alacoque. Han havde været en af hendes fars skolekammerater. Når hendes far viste fotografiet frem for en gæst gav han det altid videre med et par henkastede ord:

– Han er i Melbourne nu.

Hun havde sagt ja til at rejse bort, til at forlade sit hjem. Var det klogt? Hun prøvede på at veje for og imod. I sit hjem havde hun i det mindste husly og mad; hun havde de mennesker omkring sig som hun havde kendt hele sit liv. Selvfølgelig måtte hun arbejde hårdt, både hjemme og i forretningen. Hvad mon de ville sige om hende i varehuset, når de fandt ud af at hun var løbet bort med en mand? Sige hun var et fjols, måske; og hendes plads ville blive udfyldt via en annonce. Miss Gavan ville blive glad. Hun havde altid haft et horn i siden på hende, især når der var nogen der kunne høre hende.

– Miss Hill, kan De ikke se at damerne venter?

– Vær nu rar og få lidt fart på, miss Hill.

Hun ville ikke fælde mange tårer over at forlade varehuset. Men i hendes nye hjem, i et fjernt, ukendt land, ville det ikke blive på den måde. Så ville hun være gift – hun, Eveline. Så ville folk behandle hende med respekt. Hun ville ikke behandles sådan som hendes mor var blevet det. Selv nu, hvor hun var fyldt nitten år, kunne hun somme tider føle sig truet af sin fars voldsomhed. Hun vidste at det var det som havde givet hende hjertebanken. Da de var børn havde han aldrig været efter hende sådan som han havde været efter Harry og Ernest, fordi hun var en pige; men i den senere tid var han begyndt at true hende og sige alt det han ville gøre ved hende hvis det ikke havde været for hendes døde mors skyld. Og nu havde hun ikke nogen til at beskytte sig. Ernest var død, og Harry, der handlede med kirkeudstyr, opholdt sig næsten altid nede sydpå i landet. Desuden var det evindelige skænderi lørdag aften om penge begyndt at trætte hende så usigeligt. Hun afleverede altid hele sin løn – syv shillings – og Harry

sendte altid så meget han kunne, men det vanskelige lå i, overhovedet at få nogen penge ud af faderen. Han sagde at hun bare satte pengene over styr, at hun ikke kunne tænke, at han ikke havde tænkt sig at give hende sine majsommeligt tjente penge til at smide ud ad vinduet, og meget mere, for han plejede at være ret slem lørdag aften. Til sidst gav han hende så pengene og spurgte, om hun havde tænkt sig at købe mad ind til søndag. Så måtte hun styrte af sted så hurtigt hun kunne og købe ind, hun knugede sin sorte læderpung i hånden, mens hun med albuerne banede sig vej gennem mængden og kom sent hjem belæst med proviant. Det var et hårdt arbejde at holde sammen på husholdningen og sørge for, at de to børn, der var overladt i hendes varetægt, kom af sted i skole og fik deres mad til tiden. Det var hårdt arbejde – og et hårdt liv – men nu hvor hun var ved at forlade det syntes hun alligevel ikke at det var slet så utåleligt.

Hun skulle udforske et nyt liv sammen med Frank. Frank var så venlig, så mandig, så varmhjertet. Hun skulle rejse bort sammen med ham med natdamperen for at blive hans kone og leve sammen med ham i Buenos Aires, hvor han havde et hjem der ventede på hende. Hvor huskede hun ikke godt den første gang hun havde set ham; han boede til leje i et hus på hovedgaden, hvor hun tit kom på besøg. Det føltes som om det kun var et par uger siden. Han havde stået ved lågen med kasketten i nakken, og hans hår pjuskede i panden over et bronzebrunt ansigt. Sådan havde de lært hinanden at kende. Han hentede hende hver aften uden for varehuset og fulgte hende hjem. Han tog hende med ind at se *The Bohemian Girl* og hun var meget stolt, da hun sad i en uvant del af teatret sammen med ham. Han holdt så meget af musik og sang lidt selv. Folk vidste godt, at de kom sammen, og når han sang om pigen der elsker en sømand følte hun sig altid behageligt forfjamsket. Han kaldte hende tit „min lille putte“ for sjov. I begyndelsen havde hun været betaget af, at hun kom sammen med én, og så var hun begyndt at holde af ham. Han kunne

historier om fjerne lande. Han var begyndt som dæksdreng for et pund om måneden på et skib der tilhørte Allan Line og som skulle til Canada. Han fortalte hvad de skibe hed han havde sejlet med og navnene på de forskellige slags arbejde. Han havde sejlet gennem Magellanstrædet, og han fortalte hende historier om de frygtelige patagoniere. Han var kommet ned på benene i Buenos Aires, sagde han, og var bare kommet hjem igen til det gamle land på ferie. Selvfølgelig havde hendes far fundet ud af at de kom sammen og havde forbudt hende at have noget med ham at gøre.

– Jeg kender den slags sømænd, sagde han.

En dag havde han skændtes med Frank, og derefter havde hun været nødt til at mødes med sin elskede i hemmelighed.

Aftenen blev dybere i gaden. To hvide breve på hendes skød blev utydelige. Det ene var til Harry; det andet var til hendes far. Hun havde bedst kunnet lide Ernest, men hun holdt også af Harry. Hendes far var blevet gammel på det sidste, havde hun bemærket; han ville savne hende. Somme tider kunne han være meget rar. For ikke så længe siden, hvor hun havde været upasselig en dag, havde han læst op for hende af en spøgelses-historie og ristet brød til hende på ilden. En anden gang, da deres mor levede, var de alle sammen taget på en udflugt til the Hill of Howth. Hun kunne huske at hendes far havde taget moderens kyschat på hovedet for at få børnene til at le.

Tiden var ved at løbe ud for hende, men hun blev siddende ved vinduet og lænede hovedet ind mod gardinet og indåndede lugten af støvet cretonne. Langt henne ad gaden kunne hun høre en lirekasse. Hun kendte melodien. Mærkeligt at den skulle komme netop i aften og minde hende om det løfte hun havde givet sin mor, et løfte om at holde sammen på hjemmet så længe hun kunne. Hun huskede den sidste aften hendes mor var syg; hun befandt sig igen i det trange mørke værelse på den anden side af forstuen, og udenfor kunne hun høre en sørgmodig melodi om Italien. Lirekassemanden havde fået besked på at gå sin vej og havde fået en sixpence.

Hun kunne huske at hendes far kom spankulerende ind i sygeværelset igen og sagde:

– Forbandede italienere! Hvad skal de her!

Mens hun sad og grundede lagde forestillingen om modrens medynkvækkende liv sin fortryllelse over hendes væsens ømmeste punkt – et liv fuldt af banale opofrelser som endte i sindssyge. Hun skælvede, mens hun for sit indre øre hørte sin mors stemme, der med tåbelig vedholdenhed gentog:

– Derevaün Seraün! Det ender altid galt!

Hun rejste sig op, pludselig overfaldet af skræk. Flugt! Hun måtte flygte! Frank ville redde hende. Han ville give hende liv, måske også kærlighed. Men hun ville leve. Hvorfor skulle hun være ulykkelig? Hun havde ret til at være lykkelig. Frank ville tage hende i sine arme, tage hende i sin favn. Han ville redde hende.

Hun stod i den bølgende mængde ved afgangsstedet på North Wall. Han holdt hende i hånden og hun vidste at han sagde noget til hende, sagde noget igen og igen om overfarten. Der var fuldt af soldater med brun oppakning. Gennem skurenes brede døre fik hun et glimt af skibets sorte skrog, der lå ved kajen med oplyste køjer. Hun svarede ikke med et ord. Hun kunne mærke at hendes kinder var blege og kolde, og af forvirring og kval bad hun Gud om at lede hende, at vise hende hvad der var hendes pligt. Skibet tudede langt og sørgmodigt ud i tågen. Hvis hun rejste, ville hun i morgen være på havet sammen med Frank for fuld damp på vej mod Buenos Aires. Der var købt billetter til overfarten. Kunne hun stadig trække sig tilbage efter alt det han havde gjort for hende? Hendes pine fremkaldte en stærk kvalme, og hun bevægede hele tiden sine læber i stille, brændende bøn.

Der faldt en klokke i slag for hende. Hun mærkede at han greb hendes hånd:

– Kom!

Alle verdens have tumlede omkring hendes hjerte. Han trak

hende ud i dem: han ville drukne hende. Med begge hænder greb hun fat i jerngelænderet.

– Kom!

Nej! Nej! Nej! Det var umuligt. Hendes hænder knugede om jernet i fortvivelse. Midt ude på havene udsendte hun et kvalfuldt skrig!

– Eveline! Evvy!

Han styrtede ind på den anden side af barrieren og råbte til hende om at følge med. Man råbte til ham at han skulle fortsætte, men han kaldte stadigvæk på hende. Hun vendte sit hvide ansigt mod ham, passivt, som et hjælpeløst dyr. Der var ingen spor i hendes øjne af kærlighed til ham, af afsked eller genkendelse.